

«Τὸ κρίμα τῆς μάνας», δράμα σὲ τρεῖς πράξεις τοῦ κ. Παντελῆ Χόου, παύτηκε τις προάλλες στὸ θέατρο τῆς Νεάπολης. Ὁ Βόλφης ἀπατημένος ἀπὸ τὴ γυναίκα του μ' ἓναν ἄγνωστό του, τὴ διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ πού ἡ κόρη του Ρόζα πιάνεται ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς Γιώργη σ' ἐρωτική συνάντηση μ' ἓναν τρίτο, μαθαίνει ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ διωγμένη γυναίκα του ὁ Βόλφης, σὲ μιὰ τραγική σκηνή, πὼς τὸν ἀπάτησε αὐτὴ στὰ περασμένα χρόνια μὲ τὸν ἴδιο τὸ γαμπρό του Γιώργη, πού ἀγριεμένος τώρα ζητᾷ νὰ σκοτώσῃ τὴ Ρόζα, καὶ πού πέφτει συντριμμένος ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀποκάλυψη.

Τὸ ξετύλιμα τοῦ μύθου σ' αὐτὸ τὸ δράμα τοῦ κ. Χόου περπατᾷ γοργά, μὰ ὄχι καὶ χωρὶς βιάση. Συμμαζωμένα, στενοχωρεμένα τὰ πράγματα γιὰ νὰ καταφέρῃ τίς λογιῆς λογιῆς σκηνές ὁ συγγραφέας. Καταλαμβάνει ἀπὸ σκηنيκὴ τέχνη, πασκίζει νὰ τὴν ἐφαρμοῖσῃ, μὰ δὲν μπορεῖ. Δὲν ἔχει δύναμη νὰ κρατηθῇ ἐκεῖ πού πρέπει. Οἱ πιὸ καλὲς σκηνές τοῦ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ πέφτουνε σὲ κοινοτοπίες. Μιὰ ἐπιπολαιότητα, ἓνα βιάσιμο, κάτι ἄταχτο, ἀνακατωμένο, ἀτυγύριστο, ἀμελέτητο, ἐλαφρὸ γαργαλητρίζει τὴ δουλειὰ τοῦ κ. Χόου. Μὰ ἡ δραματικὴ τέχνη κάθε ἄλλο μπορεῖ παρὰ νὰ ζευγαρώνῃ μὲ τέτοια ὑστερήματα. Εἶναι ἡ τέχνη πού γιὰ νὰ σταθῇ στὰ πόδια της θέλει τελειότητα. Μὰ τάχατες τί ἄλλο εἶναι κάθε δημιουργία παρὰ μιὰ τελειότητα :

Ὅλο τὸ δράμα περνᾷ ἀπὸ πάνου μας, χωρὶς νὰ μᾶς ἀγγίξῃ ἡ πνοὴ τῆς τραγικότητος, καὶ μονάχα μιὰ κρύα ψεύτικη καὶ τεχνητὴ συγκίνηση φαμπρικάρει ὁ συγγραφέας, χωρὶς καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀδράξῃ τὸ θέατρο. Ὅσο γιὰ τὴ βῆση τοῦ ἔργου, γιὰ τὴν ψυχολογία του καὶ γιὰ τὴν πραγματικότητα τοῦ μύθου του δὲν ἀξίζει νὰ μποῦμε στὰ καθέκαστα.